

якне, а тогава да го пустнѣтъ на свобода, само да се грижи за себе си.

Пиленцето скоро се стоплило, но дълго врѣмето не смѣло да клѣвне отъ трохичкитѣ, които му давали дѣцата. Пò-послѣ привикнѣло, та не само клѣвѣло и трохички, и просце, и житце, но даже скачало и на трапезата, когато дѣцата обѣдвали.

Минѣло се лѣтото, дошла зимата. Пиленцето стояло до прозореца и внимателно гледало снѣжнитѣ парцали, които падали като пчели отъ небето.

— То навѣрно се радва, че е въ кѣщи на топло, и навѣрно не му се ще да хвѣркне изъ този снѣгъ, — говорили помежду си дѣцата. Но пиленцето мислило съвсѣмъ другояче. Когато дѣцата се занимавали съ игритѣ си, то видѣло отворена вратата и прѣхвѣркнѣло на одѣра, а отъ тамъ — въ градината.

— У, какво е студено! — казало си то, — дали не е пò-топло въ съсѣдната градина? помисли пиленцето и прѣхвѣркнѣло тамъ; отъ тамъ пò-надалечъ и пò-надалечъ. Най-послѣ мрѣкнѣло, а то съвсѣмъ изгладнѣло и помрѣзнѣло.

Дѣцата твѣрдѣ жалили за изгубванието на пиленцето си. Не имъ се даже ядѣло безъ него. — Навѣрно, то е замрѣзнѣло и умрѣло до сега, — мислили си тѣ. Но майка имъ ги утѣшавала, че то на другия день може да се завърне.

На другата сутринъ Петко и Еленка се облѣкли добрѣ и излѣзли въ градината съ надежда да намѣрѣтъ милото си птиченце. Подиръ тѣхъ трѣгнѣлъ и Мурджо. Доста ходили тѣ, забикаляли, и когато вече мислѣли да си отидѣтъ въ кѣщи, ето за чудо, тѣ видѣли птиченцето